

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Stavební servis Pardubice, s. r. o., IČ: 26966212**
(dříve **Stavby Kapitán, s. r. o.**)
sídlem Chelčického 686, Pardubice
zastoupeného daňovým poradcem DPE servis, a. s.
sídlem Křemencova 178/10, Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, čj. 877/20/5300-22442-706033

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce uplatnil u Finančního úřadu pro kraj Vysočina (dále též „finanční úřad“) odpočet daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za období listopad 2014 a únor 2015. Odpočet si žalobce nárokoval z přijatých plnění, a to (i) dva kusy nových automatických plnicích

linek od dodavatele Avodružstvo, družstvo, sídlem Jaurisova 515/4, Michle, DIČ: CZ25592513 (dále též „Avodružstvo“), a (ii) jeden kus použité plnicí linky od dodavatele KM PLUS spol., s. r. o., sídlem Tyršova 86, Chrást, DIČ: CZ25961101 (dále též „KM PLUS“).

2. Finanční úřad zahájil dne 19. 8. 2015 daňovou kontrolu a zjistil, že žalobce byl součástí řetězce, ve kterém si společnosti Avodružstvo, žalobce a KM PLUS, přeprodávaly plnicí linky kapalin, a to v následujícím schématu:
 - a) dodavatelé Anopack, s. r. o., IČ: 27086275 (dále též „Anopack“) a G D K spol., s. r. o., IČ: 46885811 (dále též „GDK“) prodávají Avodružstvu 1 ks nové linky, vyfukovací stroj, etiketovací zařízení a dopravník – Avodružstvo vše převádí na žalobce (kupní smlouva č. 44/2014), od kterého uvedené plnění kupuje společnost KM PLUS (kupní smlouva č. 37/2014),
 - b) různí dodavatelé [primárně CALWERA invest, s. r. o., IČ: 29197147 (dále též „Calwera“), Vše o kovech, s. r. o., IČ: 27316874) a ROFIM, s. r. o., IČ: 25594001] dodávají Avodružstvu 1 ks nové linky (zásadní komponenty) – Avodružstvo opět vše převádí na žalobce (kupní smlouva č. 44/2014), který přijaté plnění prodává společnosti KM PLUS (kupní smlouva č. 37/2014),
 - c) společnost KM PLUS prodává žalobci (kupní smlouva č. 40/2014) 1 ks staré plnicí linky, kterou společnost KM PLUS zakoupila v roce 2013 od společnosti Anopack.
3. Finanční úřad odepřel žalobci uplatněný nárok na odpočet. U plnění pod písm. a) a c) finanční úřad konstatoval, že byly stiženy podvodem na DPH. Plnění pod písm. b) se podle finančního úřadu vůbec neuskutečnilo. Žalobce tak nesplnil podmínky pro přiznání nároku na odpočet dle § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Proto dodatečnými platebními výměry ze dne 5. 10. 2018, čj. 1590578/18/2914-50522-712346 a čj. 1590604/18/2914-50522-712346, finanční úřad doměřil žalobci DPH.
4. K odvolání proti citovaným dodatečným platebním výměrům žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) žalobci částečně vyhověl. Konkrétně uznal jeho nárok pod písm. a) a c), jak je soud uvedl v bodě 2 tohoto rozsudku. To z důvodu, že žalovanému se krátila lhůta pro stanovení daně a v případě, že by vyhověl důkazním návrhům žalobce, lhůta by uplynula. Žalovanému tak nezbylo, než nároky žalobce uznat. Žalovaný nevyhověl pouze v části, ve které finanční úřad neuznal žalobcův nárok pod písm. b) na odpočet z plnění od Avodružstvo dle dokladů č. 141100868, 141101033 a 141101031, které se neuskutečnilo. Proti výrokům II. a III. napadeného rozhodnutí brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 12. 3. 2020.

II. Argumentace žalobce

5. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť jej považuje za nezákonné. Vyčítá správním orgánům, že hodnotily předložené a navržené důkazy nedostatečně. Žalobce na jednání dne 13. 7. 2018 předložil znalecký posudek č. 421/2016 k ocenění hodnoty movitého majetku, jehož součástí byly zprávy o revizi elektrického zařízení, plány a fotodokumentace. Součástí znaleckého posudku přitom finanční úřad vůbec nehodnotil a žalovaný tuto chybu v napadeném rozhodnutí nenapravit. Revize elektrického zařízení a další přílohy prokazují, jaké stroje byly umístěny u odběratelů žalobce. Dále zaslal finančnímu úřadu dne 11. 4. 2016 popis provedených úprav linky s fotodokumentací,

který je však opět nehodnotil. Vyjádření žalovaného k tomuto důkazu nemůže obstát, neboť dané skutečnosti by měly být hodnoceny ve zprávě o daňové kontrole. Hodnocení důkazů nelze provádět *ex post* interpretací zprávy o daňové kontrole. Žalobce také na jednání dne 26. 2. 2016 předal finančnímu úřadu CD obsahující různé přílohy. Ze zprávy o daňové kontrole není vůbec zřejmé, jak je prvostupňový orgán hodnotil.

6. K dispozici měl finanční úřad i důkazní prostředky, které získal jiný orgán daňové správy v rámci místního šetření u KM PLUS (smlouvy, výkresy, schémata, dodatky, aj.) a ani tyto důkazy finanční úřad nehodnotil. Neplyne to ani ze str. 26 až 28 zprávy o daňové kontrole, jak se snaží tvrdit žalovaný. Na jednání dne 29. 11. 2016 předložil žalobce další listiny (např. zprávy o revizi elektrického zařízení automatické plničky PL1 a PL2, prohlášení o shodě automatického lineárního plnicího zařízení, aj.), ke kterým se finanční úřad nevyjádřil. To přiznal také žalovaný v bodě 82 napadeného rozhodnutí. Finanční úřad dále ignoroval daňový doklad, prokazující prodej dopravníku ze staré linky společnosti PROPLUS TECHNOLOGY CZ, s. r. o. (dále též „Proplus“). Finanční úřad pouze zmiňuje prodej části staré linky na Slovensko společnosti Slovpol Exim, spol., s. r. o., aniž by se zabýval dříve zmíněným prodejem.
7. Dále finanční úřad neprovedl žalobcem navržené důkazy – svědecké výpovědi M. H., P. B., M. G., T. P., J.N., M. K., P. J. a T. V. Při jednání dne 29. 11. 2016 žalobce specifikoval, jaké skutečnosti by měli výše navržené svědci prokázat – (i) svědci B., P. a H. k rozsahu prováděných prací v budově společnosti KM PLUS, (ii) svědek K. k dodání dvou kusů plnicích linek, vyfukovacího stroje společnosti KM PLUS a provedeným stavebním pracem u společnosti KM PLUS, (iii) svědek N. k rozsahu stavebních prací u společnosti KM PLUS, (iv) svědek V. k podpisu smlouvy se společností Calwera a dodání zboží touto společností, (v) svědek J. k prokázání uzavření a plnění smlouvy mezi společností ROFIM a Avodružstvo. Finanční úřad však tyto výsledky neprovedl, k čemuž se podrobněji vyjádřil až žalovaný. Nutno říci, že žalovaný opomíjí § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, podle kterého mají orgány daňové správy zjistit rozhodné skutečnosti co nejúplněji. Je samozřejmě možné, že finanční úřad neměl na uvedené svědky žádné otázky a jejich výsledek tak považoval za nadbytečný. Otázky však měl žalobce, kterému postup finančního úřadu zabránil v jejich položení. K tomu odkazuje žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2006, čj. 2 Afs 204/2004 - 70 a ze dne 2. 8. 2017, čj. 4 Afs 58/2017 - 78. Finanční úřad může vyslovit, že žalobce neunesl důkazní břemeno až poté, co provede veškeré relevantní důkazy, které žalobce navrhl. Finanční úřad v řízení porušil právo žalobce na objektivně provedené dokazování, vedoucí k řádně zjištěnému skutkovému stavu.
8. Žalobce namítá, že finanční úřad provedl dne 19. 1. 2016 u společnosti Anopack místní šetření, aniž by k němu přizval žalobce. Toto místní šetření bylo zastrženým výsledkem M. H., kterému ale žalobce nemohl klást otázky. Protokol o tomto místním šetření ostatně obsahuje pouze otázky finančního úřadu a odpovědi svědka H. Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 3. 4. 2014, čj. 9 Afs 95/2012 - 37 a ze dne 23. 4. 2009, čj. 1 Afs 29/2009 - 91, konstatoval, že je-li předmětem místního šetření vysvětlení samé, má takto podané vysvětlení charakter svědecké výpovědi. V takové situaci bylo třeba zajistit žalobci možnost účasti na místním šetření a případně též možnosti klást svědkovi otázky. Jde proto o nezákonný důkaz.
9. Finanční úřad doplnil spisový materiál o důkazní prostředky z trestního řízení, o kterých informoval žalobce v seznámení se zjištěnými skutečnostmi (čj. 47855/19/5300-22442-

711674). S nimi se žalobce mohl seznámit až 6. 1. 2020, neboť mu sice byly fikcí doručeny dne 30. 12. 2019, ale reálně se do dispoziční sféry zástupce žalobce dostaly až 6. 1. 2020 a měl tak 3 dny na prostudování stovek stran a sepisu vyjádření. Z trestněprávních listin žalovaný dovodil, že tvrzení žalobce o prodeji plnicího zařízení na Slovensko a tvrzení o nákupu a prodeji staré linky, nejsou věrohodné. Žalobce neměl možnost nahlédnout do trestního spisu a ani klást vyslechnutým svědkům otázky. Proto se žalobce domnívá, že finanční úřad v řízení disponoval větším množstvím informací, než on. Tento fakt ztížil procesní obranu žalobce, je v rozporu se zásadou bezprostřednosti a právem na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces. Žalobce k tomu poukazuje na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, který se zásadou rovnosti zbraní zabýval v rozsudku ze dne 16. 10. 2019, C-189/18 *Glencore Agriculture Hungary*, podle kterého není dodržena zásada kontradiktornosti, pokud správce daně z důvodu vázanosti trestním rozhodnutím nemusel předkládat důkazy, ze kterých takové rozhodnutí vycházelo, pokud se účastník řízení nemohl s takovými důkazy seznámit a vyjádřit se k nim.

10. Závěrem žalobce upozornil, že podle části I. odst. 1 písm. a) pokynu Ministerstva financí č. 5 o stanovení lhůt při správě daní, čj. MF-21968/2015/39, je lhůta pro vyřízení odvolání 6 měsíců. Je proto v rozporu se zásadou legitimního očekávání, že žalovaný rozhodl o odvolání žalobce ze dne 27. 10. 2018 až dne 9. 1. 2020, tedy evidentně v rozporu se zmíněnou lhůtou.

III. Argumentace žalovaného

11. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Vyčerpávajícím způsobem hodnotil a popsal, co považuje v dané věci za prokázané a jaké skutečnosti jsou v dané věci podstatné. Veškeré relevantní důkazy hodnotil žalovaný v souladu se zásadou volného hodnocení dle § 8 odst. 1 daňového řádu, tedy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti. Předložený znalecký posudek č. 421/2016 hodnotil žalovaný tak, že se týkal ocenění movitého majetku a nemůže sám o sobě vypovídat o tom, zda je určitý stroj pořízen od té které společnosti. Obsahuje navíc nepřesnosti, pro které není přezkoumatelný. Plánky a revize elektrického zařízení nemohou prokázat existenci plnicích linek za situace, že existují silné důkazy svědčící o opaku. K námitce o interpretaci důkazu *ex post* žalovaný uvádí, že prvostupňové a odvolací řízení tvoří jeden celek, který završuje vydání odvolacího rozhodnutí. Tato jednotnost je potvrzována i judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 3. 8. 2017, čj. 10 Afs 248/2016 - 55 a ze dne 21. 1. 2014, čj. 1 Aps 14/2013 - 91). Není v rozporu se zákonem, pokud žalovaný koriguje či zpřesňuje závěry finančního úřadu, nebo pokud žalovaný sám vypořádá námitky, které žalobce vznesl až v odvolání. Žalobce byl zpraven o odlišném právním názoru žalovaného v seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 19. 11. 2019, čj. 47855/19/5300-22442-711674.
12. Pokud jde o místní šetření u společnosti KM PLUS, sledoval tím finanční úřad ověření existence vyfukovacího stroje a dvou linek, avšak způsob jejich získání se řešil až následně. Zprávy o revizi, které žalobce předložil v rámci ústního jednání dne 29. 11. 2016, nemohou prokázat existenci a přesnou identifikaci plnicích linek v inkriminované době. K prodeji vstupního dopravníku společnosti Proplus žalovaný uvádí, že dopravník neobsahuje žádné identifikační údaje a není možné jej ztotožnit. Žalobce dle svých slov prakticky celou starou linku prodal na Slovensko. Tato verze se však s ohledem na výsledek mezinárodního dožádání nepotvrdila.

13. Žalobce navrhoval mnoho svědků, ke kterým se žalovaný podrobně vyjádřil v bodech 69 až 71 a 99 až 107 napadeného rozhodnutí. Výslech svědků H. (Anopack) a G. (VITAZEL) byl nadbytečný – plnění, dotýkající se „jejich“ společností, žalovaný uznal. Výslech svědka V. byl zbytečný, jelikož nebyl oprávněn jednat za společnost Calwera, a tedy není zřejmé, co relevantního by mohl či nemohl potvrdit. Svědek V. navíc uvedl, že společnost Calwera žádnou činnost v předmětném období nevyvíjela. Nevyslechnutí svědka K. (jednatel KM PLUS) je nutno hodnotit optikou všech dalších zjištění, tedy, že deklarované plnění bylo fiktivní a společnost KM PLUS o tom musela vědět. Svědci P., B., N. a J. měli vypovídat ke skutečnostem, které však finanční úřad nepochybně, nebo tyto skutečnosti nepochybně prokázal jiný důkaz. Na fiktivnosti plnění by výpověď svědků nemohla nic změnit.
14. Pokud jde o místní šetření u společnosti Anopack, připustil žalovaný, že jejímu jednateři H. finanční úřad pokládal množství otázek. Tímto místním šetřením však byla prokázána existence a faktické dodání linky. Toto místní šetření tak přineslo závěry, které byly ve prospěch žalobce. Žalovanému není zřejmé, proč proti tomu vlastně žalobce brojí. Z provedeného dokazování jasně vyplynulo, že jedna plnicí linka byla nová, zatímco druhá prokazatelně nová nebyla, když ji dříve vlastnila společnost KM PLUS. To vyplývá i ze skutečnosti, že obě linky mají odlišné parametry (jiný počet plnicích míst, poloautomatická/automatická, atd.), i když má jít o linky identické. Své závěry o zákonnosti místního šetření podporuje žalovaný odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2017, čj. 4 Afs 213/2016 - 32 a ze dne 13. 8. 2019, čj. 7 Afs 368/2018 - 36.
15. Je pravdou, že žalovaný doplnil spisový materiál o písemnosti z trestního spisu. Ty následně postoupil žalobci včetně doplnění stanoviska. Je nedůvodná námitka, že kvůli dovolené se žalobce neměl čas seznámit s těmito podklady. Sdělení a zásilku DVD s 30 přílohami odeslal žalovaný dne 17. 12. 2019. Den doručení 30. 12. 2019 nelze klást k tíži žalovaného. Dokumenty byly připraveny k vyzvednutí již dne 18. 12. 2019, což byl pracovní den. Navíc žalovaný v zaslaných dokumentech sdělil žalobci, že část plnění uznává. Písemnosti z trestního spisu nepředstavovaly zásadní a jediný důkazní prostředek, ze kterého žalovaný vycházel při posouzení fiktivnosti deklarovaného plnění. Použití důkazů z trestního řízení aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, čj. 7 Afs 8/2018 - 56 s tím, že listiny získané z jiného řízení lze využít v řízení daňovém. Žalobce tvrdí, že s obsahem trestního spisu se nemohl seznámit, stejně jako nemohl klást otázky tam vyslechnutým svědkům. O tom má ale žalovaný pochybnosti, jelikož M. K. (jednatel a společník žalobce) vystupoval v daném trestním řízení jako obviněný. Podle žalovaného je proto tato námitka lichá, když společník a jednatel žalobce měl do trestního spisu přístup a mohl svědkům klást otázky.
16. Pokyn MF-5 není obecně závazným právním předpisem s možným dopadem do zákonnosti rozhodnutí. Jde o interní normativní akt, kterým sice je finanční správa vázána, ovšem v podstatě jde o nastavení rozumného časového intervalu pro postup v řízení. Správní orgán je povinen se řídit lhůtami danými zákonem (zejména lhůta pro stanovení daně). Nedodržení interní lhůty je dáno tím, že v odvolacím řízení byly doplňovány podklady - dne 20. 5. 2019 žalovaný uložil finančnímu úřadu doplnit řízení, což finanční úřad splnil dne 1. 8. 2019. Žalobce v průběhu celého řízení nepodal podnět na ochranu před nečinností. Lhůta podle pokynu MF-5 je pouze pořádková a nemůže založit legitimní očekávání žalobce dle § 8 odst. 2 daňového řádu.

IV. Replika

17. Žalobce upřesňuje, že z jím předloženého znaleckého posudku nevyplývá pouze cena linek, ale hlavně jejich existence a tedy jejich dodání. Evidentně se tak žalovaný znaleckým posudkem nezabýval. Hodnocení CD s fotodokumentací (předáno 26. 2. 2016) provedené finančním úřadem a žalovaným je vadné, jelikož každý dospěl k odlišnému závěru. Finanční úřad o podvodu na DPH, žalovaný o fiktivnosti plnění. Provedené místní šetření u Anopacku zasáhlo do práv žalobce, a to přesto, že některá plnění jednatel Anopacku potvrdil. Tato společnost spolupracovala s ostatními dodavateli a její jednatel měl povědomí o celých linkách. Na jeho výslechu žalobce trvá. Existenci dvou linek a vyfukovacího stroje potvrdil také finanční úřad při místním šetření. Je proto nelogické, že žalovaný přichází s fiktivností plnění, jehož existenci prvostupňový orgán potvrdil.
18. Prodej vstupního dopravníku společnosti Proplus žalovaný nedůvodně zpochybňuje, jelikož prodej dopravníku ze staré linky potvrzují předložené listiny – daňový doklad, předávací protokol a kupní smlouva. Dopravníky zpravidla žádné identifikační údaje, jako např. výrobní čísla, nemají. Toto plnění proto žalobce jednoznačně prokázal.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
20. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

21. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
22. Avodružstvo mělo dodat žalobci dvě zcela shodné automatické plnicí linky (dále též „nové linky“ nebo „nová linka“). Uvedená smlouva obsahovala konkrétní modely a typy jednotlivých komponent, ze kterých plnicí linka sestává. Každá nová linka měla dle smlouvy obsahovat: (i) vstupní hnaný akumulární dopravník produktů, (ii) automatické lineární plnicí zařízení se dvěma plnicími místy model RSP 11.3D5, (iii) automatické etiketovací zařízení model Albelt pro aplikaci jedné či dvou samolepících etiket, (iv) značící zařízení ink jet Hitachi model RX2-S, (v) automatické balicí zařízení pro skupinové balení do smrštitelné folie model Altair 50 P90, (vi) válečkový dopravník nehnaný 1500 mm. Obě nové linky mělo Avodružstvo dodat žalobci dne 26. 2. 2015.
23. Smlouvou o koupi výrobního zařízení č. 37/2014 ze dne 24. 9. 2014 deklaroval žalobce prodej obou nových linek společnosti KM PLUS. Ta obratem na základě smlouvy č. 40/2014 ze dne 14. 10. 2014 převedla na žalobce plnicí linku na inertní a žíravé látky (dále jen „stará linka“), zakoupenou v roce 2013 od společnosti Anopack. Finanční úřad měl pochybnosti o tvrzených transakcích, zejména, zda skutečně existovaly dvě zcela totožné nové linky v řetězci Avodružstvo → žalobce → KM PLUS.
24. Finanční úřad v rámci daňové kontroly zjistil, že primárním dodavatelem jedné ze dvou nových linek Avodružstvu byla společnost Anopack. Na základě předložených dokladů finanční úřad uzavřel, že 1 ks automatické plnicí linky a vyfukovací stroj skutečně je existujícím plněním – toto plnění tak společnost Avodružstvo mohla žalobci reálně dodat

a žalobce jej mohl převést na společnost KM PLUS. V dané věci je sporné pouze dodání druhé nové linky, tj. linka, která prošla tímto řetězcem: Calwera, Vše o kovech,... → Avodružstvo → žalobce → KM PLUS.

25. U této „druhé“ linky figurovali jako dodavatelé Avodružstva zejména tyto společnosti - Vše o kovech, Calwera a ROFIM. Finanční úřad však dospěl k tomu, že toto plnění se fakticky nemohlo uskutečnit. To finanční úřad dovodil v první řadě z počáteční strany celého řetězce, tedy ze vztahu zmíněných společností, jako dodavatelů, a Avodružstva, jako odběratele. Zmíněné společnosti byly nekontaktní, nepodávaly daňová přiznání a neodváděly DPH. Společnost Calwera dle slov svého jednatele nevykonávala v roce 2014 žádnou ekonomickou činnost, nezveřejnila od svého založení účetní závěrku. Jednatel Calwery pan P. dokonce uvedl, že listiny k dodání linky nepodepsal a nikdy je neviděl. Společnost ROFIM dle svého jednatele M. také s Avodružstvem neobchodovala, listiny k takové transakci tento jednatel neviděl a nepodepisoval, žádnou hotovost nepřebíral. Finanční úřad ještě dodal, že ani v řízení vedeném u Avodružstva se existence této druhé nové linky neprokázala. Žalobce současně vůbec neprokázal dopravu a dodej této linky.
26. Kromě počáteční strany řetězce jsou pochybnosti i na jeho konci. Druhá nová linka měla skončit u odběratele KM PLUS. U něj se však nenacházela. Finanční úřad provedl u společnosti KM PLUS místní šetření a zjistil, že se v provozovně této společnosti nacházely skutečně dvě linky - jedná nová a jedna stará s jistými úpravami. Uzavřel tak, že stav výrobních zařízení nacházejících se v provozovně KM PLUS nekoresponduje se stavem deklarovaným smlouvou č. 37/2014, tj. KM PLUS reálně nepořídila dvě automatické plnicí linky, ani zavíračku pocházející od korporace Calwera. Druhou linkou, nacházející se v provozovně KM PLUS, byla ve skutečnosti stará linka, kterou údajně zakoupil od této společnosti žalobce a následně ji měl dodat na Slovensko. Tyto závěry podpořily také svědci W. a K. (součástí materiálů z trestního spisu) z opravářské firmy, kteří uvedli, že jedna linka se v provozovně KM PLUS upravovala (automatizovala) až v průběhu daňového řízení. Také znalec K. ve znaleckém posudku č. 1670-17/17 (součástí materiálů vyžádaných žalovaným z trestního spisu) detailně popsal, že linky v provozovně KM PLUS jsou rozdílné, jelikož jedna automatická linka je vlastně ruční a nepochází od výrobce, kterého deklaroval žalobce, resp. KM PLUS.

Místní šetření u společnosti Anopack

27. Nejprve se soud zabýval námitkou nezákonného místního šetření, které provedl finanční úřad (protokol o místním šetření ze dne 19. 1. 2016, čj. 39830/16/2914-60562-709716, na č. l. 84) u společnosti Anopack a při němž položil jednatele H. řadu otázek. Tuto námitku soud upřednostnil proto, že již jednou vyslovil nezákonnost tohoto místního šetření. Bylo tomu ve věci daně z příjmů žalobce, vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 Af 58/2019. Věc se týkala stejného plnění, jako nyní podaná žaloba – tedy dodání plnicích linek. V rozsudku ze dne 30. 6. 2021, čj. 30 Af 58/2019 - 51 (srov. body 18 – 37), krajský soud rozsáhle zdůvodnil nezákonnost místního šetření. Je zbytečné opakovat podrobnou argumentaci, kterou dříve uvedl a je oběma stranám známa – tímto na ni odkazuje. Pro pořádek ale soud zmíní hlavní důvody nezákonnosti sporného místního šetření.
28. Z protokolu ze dne 19. 1. 2016 vyplývá, že Ing. H. při místním šetření odpovídal na velké množství dotazů finančního úřadu k okolnostem prodeje linky korporaci KM PLUS – tedy staré linky. Svědek H. zároveň odpovídal na otázky týkající se technické stránky a jednotlivých částí linky – „co znamená poloautomatické plnicí zařízení“, „k čemu je nutné ho

připojit“, „*k čemu fungovalo*“, apod. Finanční úřad se svědka H. také ptal na jeho názor ohledně doplňování linky náhradními díly, její montáže, dopravy, apod. Současně mu předložil celkem 64 fotografií linky a požadoval potvrzení, zda jde o zařízení, které korporace Anopack dodala v roce 2013 KM PLUS. Tedy, že jde o „starou linku“. Finanční úřad při místním šetření provedl rozsáhlé dotazování svědka H., žalobce předem neinformoval a neumožnil mu se místního šetření zúčastnit. Svědek H. také reagoval na finančním úřadem předložené fotografie. Tento způsob dokazování sice není v daňovém řádu přímo zakotven, v právu trestním ale jde o institut rekognice (§ 104b zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním), k jejímuž provedení se vždy přibere alespoň jedna nezúčastněná osoba k zajištění objektivního průběhu. V dané věci nejen, že nebyla přítomna nezúčastněná osoba, ale nebyl přítomen ani žalobce. O nezákonnosti místního šetření proto není pochyb.

29. Soudu zbývalo zvážit, zda nezákonné místní šetření ovlivnilo i nyní řešenou věc, tedy nárok na odpočet DPH z přijatého plnění. Dospěl přitom k názoru, že nikoliv. Základem řešené věci je přijaté plnění, které žalobce zakoupil od společnosti Avodružstvo (které pocházelo od společností Calwera, ROFIM, aj.). Anopack v této transakci nijak nefiguroval a k samotnému nároku tak nemůže její jednatel nic uvést. Je pravdou, že jednatel Anopacku při místním šetření „vypovídal“ o staré lince (kterou KM PLUS dodal v roce 2013) a komponentům, které dodal žalobci a ten je dle tvrzení finančního úřadu zakomponoval do staré linky, a vyjadřoval se k fotografiím, na nichž identifikoval jak novou linku, tak starou, kterou dodal KM PLUS v roce 2013. Tím do jisté míry zpochybnil konstrukci žalobce, že dodal společnosti KM PLUS dvě nové linky.
30. Nutno ovšem dodat, že skutková tvrzení žalobce vyvracely s jistotou především další důkazy, které vyloučily existenci tvrzené nové linky. Šlo zejména o výsledky jednání Calwery, podle kterých Calwera ani nevykonávala ekonomickou činnost. Existence druhé linky nepotvrdilo ani místní šetření u Avodružstva a nepodařilo se tak prokázat, že tato linka vůbec existovala a mohla být žalobci dodána. Stejně tak není prokázána existence druhé nové linky u společnosti KM PLUS, kam ji měl žalobce dodat. O tom svědčí např. znalecký posudek Ing. K., který jednoznačně popsal linky nacházející se v provozovně KM PLUS. Znalec obě linky přesně identifikoval s tím, že jde o různá zařízení, ačkoliv podle dokladů předložených žalobcem mělo jít o identická zařízení. Linky v provozovně KM PLUS se lišily nejen plnicími místy (6 proti 4), ale také v charakteristice (automatická x poloautomatická). To dále potvrdily i výpovědi svědků W. a K. z opravářské firmy, převzaté z trestního řízení. Tito svědci na objednávku společnosti KM PLUS jednu z výrobních linek umístěných v provozovně této společnosti dodatečně upravovali – činili z poloautomatické linky linku plně automatizovanou – až v průběhu daňového řízení.
31. Druhá nová linka, kterou mělo Avodružstvo pořídit od Calwery (a dalších) a dodat žalobci, neexistovala. Sporné místní šetření se sice tohoto plnění okrajově dotklo, ovšem nepředstavovalo v žádném případě důležitý důkaz. Ostatně žalovaný s ním ani nepracuje, když uvádí, jaké důkazy prokazují fiktivnost dané linky (zejména bod 44 napadeného rozhodnutí) a místní šetření tam neřadí. I ze zprávy o daňové kontrole je zřejmé, že místní šetření u Anopacku mělo primárně vliv na plnění dodané od této společnosti, tedy první nové linky, jejíž existenci žalobce prokázal.
32. Nezákonné místní šetření nemělo vliv na napadené rozhodnutí, jelikož se nijak neprojevovalo na posouzení věci. I bez závěrů z provedeného místního šetření by žalovaný dospěl k totožnému právnímu posouzení. Lze říci, že skutečnosti zjištěné tímto

nezákonným důkazem pouze potvrdily to, co bylo v řízení bezpečně prokázáno – druhá nová linka byla fiktivní. Navíc jádrem nyní řešené věci je nárok na odpočet DPH z přijatého plnění od společnosti Avodružstvo. V tomto vztahu Anopack a její jednatel nehráli žádnou roli. Provedené místní šetření není proto nikterak stěžejní pro závěr o fiktivnosti druhé nové linky.

33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2017, čj. 4 Afs 213/2016 - 32 řešil obdobnou věc, ve které správce daně provedl nezákonné místní šetření o podobném obsahu, jako nyní finanční úřad. Nejvyšší správní soud uvedl, že (zvýraznění doplnil krajský soud): „Podle Nejvyššího správního soudu je však pro projednávanou věc rozhodující ta skutečnost, že informace získané dotazy směřujícími na jednatele společnosti DELTAPLAN, s. r. o., daňové orgány v napadených rozhodnutích nijak nevyužily k tíži žalobkyně.“ Tento závěr plně dopadá i na věc žalobce. Ve vztahu k fiktivní lince finanční úřad vůbec nevyužil závěry z místního šetření. Pokud jde o žalobcem zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 95/2012 a čj. 1 Afs 29/2009 - 91, citované výše, na řešenou věc nedopadají. Krajský soud zcela souhlasí se žalobcem, že místní šetření bylo nezákonné. Aby se taková skutečnost projevila ve zrušení napadeného rozhodnutí, musela by se ovšem nezákonnost projevit v samotném rozhodnutí a v právech žalobce. To, že finanční úřad k místnímu šetření nepřizval žalobce, je podružné a tato námitka je vypořádána již tím, že podle soudu bylo místní šetření nezákonné.

Svědectvé výpovědi a další důkazní návrhy

34. Podle žalobce neprovedl finanční úřad množství žalobcem navržených svědků a to v rozporu s § 86 odst. 2 a § 92 odst. 2 daňového řádu. V obecné rovině k tomu soud dodává, že řádné dokazování neznamená provedení všech důkazů, které daňový subjekt navrhne. Pokud (a v této věci se tak stalo) daňové orgány zdůvodnily, proč navržené důkazy nejsou v dané věci relevantní, je takový postup zcela v pořádku. Žalobce citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, čj. 4 Afs 58/2017 - 78, ze dne 17. 9. 2010, čj. 5 Afs 15/2010 - 71 nebo ze dne 15. 1. 2015, čj. 9 Afs 98/2014 - 32, se kterými je ale napadené rozhodnutí v souladu. Jak ostatně říká žalobcem citovaná pasáž: „*správce daně musí nejprve provést veškeré relevantní důkazy*“. Tedy ne jakékoliv důkazy, ale pouze ty, které skutečně mají potenciál prokázat žalobcem tvrzené skutečnosti.
35. Výslech svědků G., B. a P. byl zcela nadbytečný. Svědek G. (jednatel VITAZELU) mohl maximálně vypovědět k plnění, které žalovaný v řízení nakonec uznal (prokázaná nová linka a součásti staré linky). Co by tedy mohl říci k plnění, které mělo pocházet od společností Calwera aj.? Žalobce to nijak nespecifikuje. Svědci B. a P. měli vypovídat k rozsahu stavebních prací, které žalobce realizoval v areálu KM PLUS. Toto plnění však také nebylo sporné.
36. Rovněž výslech M. H., jednatele Anopacku, není relevantní. Plnění od Anopacku finanční úřad nezpochybňoval. Dodání druhé nové linky se této společnosti nijak netýkalo a případný výslech jejího jednatele by nemohl v této věci něco změnit. Žalobce sice v replice uvádí, že svědek H. měl povědomí o celých linkách a spolupracoval i s ostatními dodavateli, není však vůbec zřejmé, proč by tento svědek měl mít povědomí o vztahu mezi Calwerou a Avodružstvem. Žalobce své tvrzení nijak nespecifikoval.
37. P. J. (pozdější jednatel společnosti ROFIM) by k jádru věci mohl jen stěžít něco uvést. Jeho potenciální výpověď podrobně vypořádal žalovaný v bodech 102 a 103 napadeného rozhodnutí. Zejména uvedl, že z podkladů získaných z trestního spisu vyplývá, že

předchozí jednatel ROFIMu (A. M.) popřel dodávky mezi společnostmi ROFIM a Avodružstvem. Dále svědek M. uvedl, že s Avodružstvem, žalobcem či KM PLUS nikdy neobchodoval. Svědek J. v trestním řízení uvedl, že za jednatelství ve společnosti ROFIM obdržel finanční prostředky, nepřevzal žádné účetní doklady, předložené listiny (faktury, dodací listy, příjmové doklady) nepodepsal. Co by jeho výslech v daňovém řízení přinesl, není zřejmé.

38. Žalobce zřejmě převzal odůvodnění některých svědeckých návrhů ze svých dřívějších podání, neboť soudu není zřejmé, proč navrhl výslech J. N. k prokázání stavebních úprav v budově KM PLUS. Stavební úpravy sice finanční úřad ve zprávě o daňové kontrole řešil, ale s přijetím plnění od Avodružstva (potažmo Calwery a jiných) nijak nesouvisí. Žalovaný proto správně dospěl k závěru o nadbytečnosti tohoto důkazu.
39. M. K., jako jednatel KM PLUS, by k dané věci snad mohl něco uvést. Jeho potenciální výslech je však nutno hodnotit optikou dalších důkazů. Společnost KM PLUS evidentně deklarovala přijetí plnění, které bylo podle řady shromážděných důkazů jen fiktivní a KM PLUS o tom musela vědět. Jde mj. o důkazy získané přímo v provozovně této společnosti. Případný výslech jednatele KM PLUS by nebyl sto vyvrátit to množství důkazů, které svědčí o neexistenci daného plnění. Výslech tohoto svědka by sice z obsahového hlediska mohl být relevantní, ovšem jeho neprovedení nepovažuje soud za závažné pochybení při zjišťování skutkového stavu, neboť jeho potenciál vyvolat pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu je prakticky nulový.
40. Výslech T. V. evidentně není relevantní, neboť za Calweru v předmětném období jednal (a na předložených dokladech se podepsal) jednatel P. Svědek V. nebyl v daném čase jednatelem Calwery, tvrzené zplnomocnění jednat za Calweru žalobce nijak nedoložil a jednatel P. dokonce uvedl, že plnou moc k jednání za Calweru nikomu nedal. Navržení tohoto výslechu s cílem prokázání smluvního vztahu mezi Calwerou a Avodružstvem vč. dodání zboží nedává žádný smysl.
41. Pokud jde o žalobcem předložený znalecký posudek, není pravdou, že jej daňové orgány nehodnotily. Finanční úřad se s ním vypořádal na str. 51 a 52 zprávy o daňové kontrole a žalovaný jeho závěry potvrdil v bodech 81 a 82 napadeného rozhodnutí. Finanční úřad se sice k součástí znaleckého posudku přímo nevyjádřil, ale jeho argumentaci doplnil žalovaný v bodě 82 napadeného rozhodnutí. Žalobce se mylně domnívá, že argumentaci ze zprávy o daňové kontrole nelze v odvolacím řízení doplňovat. Rozhodnutí finančního úřadu a žalovaného tvoří jeden celek a doplnil-li žalovaný chybějící odůvodnění finančního úřadu v napadeném rozhodnutí, je tento postup v pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, čj. 10 Afs 248/2016 - 55). Soud nesouhlasí se žalobcem, že znalecký posudek a jeho součásti (protokol o ústním jednání na č. l. 191) prokazují, jaké stroje byly umístěny u společnosti KM PLUS. Jak správně konstatoval žalovaný, předložený znalecký posudek vykazuje značné nedostatky. Primárně vyšel znalec z údajů předložených společností KM PLUS. To vyplývá i z popisu k jednotlivým automatickým linkám, ve kterých znalec ke každé z nich uvádí, že vycházel ze schématu linky, fotografií a revizní zprávy. Identifikační údaje linek tak čerpal z revizních zpráv, které však finanční úřad zpochybnil. Jedna z revizních zpráv totiž používala pro jednu linku označení (L4 1.0), které se na štítcích strojů při provádění místního šetření finančním úřadem vůbec neobjevilo. S tímto závěrem přitom žalobce nijak nepolemizuje, neboť pouze uvádí, že tyto důkazy finanční úřad nehodnotil. To je pravda, ale napravil to žalovaný.

42. K důkazům: (i) popis provedených úprav linky s fotodokumentací a (ii) CD obsahující 5 příloh, uvádí soud následující. Je pravdou, že tyto důkazy finanční úřad přímo ve zprávě o daňové kontrole nehodnotil. Pro nyní řešené plnění je to však druhotné, jelikož žalobce předkládal výše zmíněné důkazy (fotografie, plánky, apod.) za účelem prokázání existence dvou linek v provozovně KM PLUS a tyto důkazy i pocházely z její provozovny. Soud připomíná, že předmětem doměření byla DPH na vstupu, šlo tu tedy o dodání druhé výrobní linky od Avodružstva. Mělo jít o linku novou, ale v dodavatelské části žalobcova řetězce bylo prokázáno, že taková linka neexistovala, šlo tudíž o plnění fiktivní. Důkazy z odběratelské části řetězce, tj. od společnosti KM PLUS, mají v tomto směru spíše podpůrný charakter – potvrzují, že ani k deklarovanému odběrateli žádná druhá nová linka nikdy nedoputovala, naopak se u něj manipulovalo se stávající starou linkou a docházelo k jejím postupným úpravám. Finanční úřad pochopitelně netvrdil, že by se snad v provozovně KM PLUS dvě výrobní linky nenacházely. Pouze dospěl k závěru, že nejde o dvě nové linky, ale jedna je nová a druhá je upravená stará linka. To také potvrdily další důkazy (znalecký posudek, svědci aj.). Snaha žalobce uvedenými důkazy prokázat, že se v provozovně KM PLUS nacházely dvě nové a totožné linky, byla beze všech pochybností vyvrácena. Nadto soud dodává, že žalobci se v daňovém řízení dostalo jasné odpovědi na otázku, jakým způsobem finanční úřad hodnotí jím předložené důkazní prostředky. Finanční úřad tak např. v protokolu ze dne 16. 11. 2016 (čj. 1715435/16/2914-60562-709716) na str. 9 uvedl, že posoudil úpravy provedené na staré lince s tím, že zařízení nelze jednoznačně (dle strojního označení) identifikovat. Na straně 10 téhož protokolu se finanční úřad podrobně zabýval tím, proč jsou žalobcovy výše uvedené důkazní prostředky (fotografie, schémata) nevěrohodné – jako příklad lze uvést manipulaci s výrobními štítky na zařízeních. Žalobce tedy věděl, jakým způsobem na jím předložené důkazy finanční úřad nahlížel a mohl s tímto hodnocením věcně polemizovat. To však ke své škodě neučinil a jeho námitku tak soud hodnotí jako čistě formální a nedůvodnou.
43. K údajnému prodeji vstupního dopravníku ze staré linky společnosti Proplus se správní orgány skutečně nevyslovily. Tato okolnost však není důležitá. Nesouvisí totiž s řešeným plněním, jelikož žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH z přijatého plnění (jedné nové linky), které se ukázalo jako fiktivní. Společnosti Proplus měl ale prodat součást linky staré, kterou zakoupil od KM PLUS. Žalobce navíc od počátku daňové kontroly tvrdil, že celou starou linku prodal na Slovensko. Toto tvrzení finanční úřad vyvrátil a žalobce až následně přišel s tím, že jeden díl ze staré linky prodal společnosti Proplus. To jeho procesní obranu značně znevěrohodňuje. I pokud by se ale jeho tvrzení ukázalo jako pravdivé a skutečně by část staré linky prodal společnosti Proplus, nemohlo by to samo o sobě ovlivnit závěr obou správních orgánů, že novou linku nekoupil a šlo o fiktivní plnění. Žalobci uniká jádro sporu – tím je, že vůbec neprokázal, že přijal jednu novou linku od společnosti Avodružstvo. Zjištění o osudu staré linky jsou z tohoto hlediska jen podpůrná. Tvrzené pochybení daňových orgánů tudíž s předmětem řízení bezprostředně nesouvisí. Námitka je proto nedůvodná.
44. Konečně k místnímu šetření u společnosti KM PLUS soud uvádí, že ani tato námitka není důvodná. Finanční úřad vycházel z místního šetření u společnosti KM PLUS (např. str. 26 a 28 zprávy o daňové kontrole) při hodnocení obou linek nacházejících se v její provozovně. Své závěry opřel také o hodnocení fotografií, ohledání na místě a videozáznamu z tohoto místního šetření. Nebylo nezbytné, aby finanční úřad konkrétně opisoval detaily každé fotografie. Platí tu stejné, co soud výše mnohokrát zopakoval.

Žalobce stále polemizuje s tím, že správní orgány nějaké důkazy nehodnotily nebo je hodnotily nedostatečně. Žalobce však k těmto důkazům měl přístup a tedy mohl konkrétně uvést, co z nich vyplývá nebo naopak nevyplyvá. Pokud jde o daňové řízení, často jej doprovází mnoho předložených listin a skutkově jde o složité věci. Nelze proto trvat na tom, aby finanční úřad vypořádal každou dílčí námitku, vyjádřil se ke každé listině nebo každé fotografii. Ze shromážděného spisového materiálu není pochyb o tom, že žalobce neprokázal přijetí tvrzeného plnění.

Listiny z trestního spisu

45. Dokumenty z trestního řízení lze nepochybně využívat i v řízení daňovém. To potvrzuje judikatura citovaná žalovaným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, čj. 7 Afs 8/2018 - 56). Rovnost zbraní v daňovém procesu vnímá soud v této věci následujícím způsobem. V první řadě jde o rovný přístup k listinám, ze kterých při vydání rozhodnutí správní orgán vychází. Jinými slovy, žalovaný i žalobce musí mít rovný přístup k podkladům, na kterých stojí rozhodnutí a jeho odůvodnění. Žalovaný zpřístupnil žalobci veškeré podklady, které z trestního řízení využil (srov. zaslané sdělení ze dne 17. 12. 2019, čj. 52361/19/5300-22442-711674). Je zcela nedůvodná námitka žalobce, že neměl čas zaslané materiály prostudovat. Tyto podklady byly připraveny k vyzvednutí dne 18. 12. 2019, což byl pracovní den. Do 7. 1. 2020 měl zástupce žalobce čas, aby se s materiály seznámil a reagoval. Navíc, jak soud uvede dále, nešlo pro žalobce o zcela nové skutečnosti.
46. Žalobce namítal, že nebyla zachována rovnost přístupu k trestnímu spisu, ze kterého si žalovaný vybral určité dokumenty. Tato otázka by snad stála za hlubší úvahou, kterou si ale nyní řešená věc nezaslouží. Námitka žalobce je totiž opět čistě účelová. V trestní věci, ze které si žalovaný některé podklady „vypůjčil“, totiž jako obviněný figuroval společník a jednatel žalobce. Jako obviněný proto měl jistě právo do trestního spisu nahlédnout, ale také se účastnit výslechu svědků. Pokud byl žalobce přesvědčen, že v trestním spise jsou dokumenty svědčící v jeho prospěch, nic mu nebránilo je vyhledat a konkrétně označit. To neučinil. Místo toho žalobce setrval na obsahově prázdné a účelové procesní námitce hypotetické povahy. Soud proto neshledal, že by žalovaný postupoval svévolně a poškodil žalobce na právu na soudní a jinou právní ochranu či právu na spravedlivý proces.
47. Odkaz žalobce na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 10. 2019 ve věci C-189/18 – *Glencore Agriculture Hungary* je nepřiléhavý. V tam řešené věci totiž vyslovil Soudní dvůr primární požadavek, že daňovému subjektu musí být zpřístupněny podklady, které správce daně opatřil z jiného spisu. To v nyní řešené věci žalovaný splnil, jelikož žalobci všechny podklady z trestního spisu zaslal. Soudní dvůr také upozornil na to, že daňový subjekt má mít přístup i k těm podkladům, které mohou být užitečné při jeho obhajobě. Jak již soud uvedl, jednatel a společník žalobce měl k trestnímu spisu neomezený přístup a jednoduše mohl vyhledat dokumenty, které by hrály v žalobcův prospěch.

Pozdní vyřízení odvolání

48. Žalovaný zlehčuje překročení lhůty pro vyřízení odvolání s tím, že pokyn Ministerstva financí je toliko interním aktem a tím pádem nemůže u adresátů daňové správy vyvolávat legitimní očekávání. Tento názor vyvrátila judikatura Nejvyššího správního soudu již vícekrát (srov. rozsudek ze dne 27. 1. 2009, čj. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS a ze dne 9. 3. 2021, čj. 6 Afs 222/2019 - 39). Je proto s podivem, že žalovaný na tomto,

evidentně nesprávném, názoru setrvává. Pokud zmíněný pokyn Ministerstva financí upravuje lhůtu pro vyřízení odvolání, kterou daňové orgány akceptují, pochopitelně tím vzniká ustálená správní praxe a tedy povinnost žalovaného se jí řídit.

49. Výše uvedené závěry ovšem, a v tom má žalovaný pravdu, směřují na ochranu daňových subjektů před nečinností. Jinými slovy, pokud žalovaný nevydal rozhodnutí o odvolání v půlroční lhůtě podle pokynu Ministerstva financí, mohl se dopustit nečinnosti. V takovém případě by se žalobce mohl bránit žalobou na ochranu před nečinností a žádat vydání rozhodnutí o odvolání. I takové případy Krajský soud v Brně v minulosti řešil (srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2020, čj. 29 A 159/2020 - 60). Případné selhání žalovaného je však z podstaty věci nečinností, proti které spočívá ochrana v tom, že soud uloží správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí. V nyní řešené věci žalovaný napravil svou (případnou) nečinnost tím, že napadené rozhodnutí vydal. Pokud snad ona tvrzená nečinnost měla v představách žalobce ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, nelze s tím souhlasit. Samotné vydání rozhodnutí po lhůtě neznamena, že je takové rozhodnutí *a priori* nezákonné. Musela by k tomu přistoupit další okolnost, která by svědčila o tom, že pozdní vydání rozhodnutí nějakým způsobem výrazně zasáhlo do práv žalobce. To v řízení prokázáno nebylo a žalobce to ani netvrdil.
50. Soud na závěr shrnuje, že žalobce neprokázal přijetí deklarovaného plnění od společnosti Avodružstvo, která plnění zakoupila od dalších dodavatelů (Calwera, ROFIM,...). Fiktivnost tohoto plnění byla v řízení bezpečně daňovými orgány prokázána. Nebyly tedy splněny hmotněprávní podmínky pro uznání uplatněného nároku dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

VI. Náklady řízení

51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. 11. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu